

Arrest

**nr. 333 817 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 september 2015, dient op 7 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 18 oktober 2018, bij arrest nr. X, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 16 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek.

1.3. Op 29 januari 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 24 mei 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek.

1.4. Verzoeker dient op 22 augustus 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 april 2020 wordt ook dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

1.5. Verzoeker dient op 13 augustus 2024 een vijfde verzoek om internationale bescherming.

1.6. Op 24 februari 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 26 februari 2025 en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn, van Arabische origine, en een soennitische moslim. U verbleef met uw ouders in Safwan in de provincie Basra. In september 2013 werd uw vader bedreigd omdat hij een soennitische moslim is. Hij ontving een dreigbrief met een kogel in. Uw vader diende hierna klacht in bij de politie. In oktober 2013 vond er een aanval plaats op het ouderlijk huis waarbij uw twee broers, [O.] en [W.], omkwamen. Jullie verhuisden vervolgens naar Al Zubayr in de provincie Basra. In december 2013 vertrok u naar Iran voor een medische behandeling. Op 15 februari 2014 keerde u terug naar Al Zubayr. De situatie was er te gevaarlijk en ongeveer negentig dagen later reisde u legaal naar Turkije. Van daaruit reisde u naar Griekenland en via de Balkanroute kwam u op 5 september 2015 in België aan. U diende hier op 7 september 2015 een **eerste asielaanvraag** in. In Servië was u uw broer [A.I.S.A.-S.] en zijn echtgenote [A.] tegengekomen (O.V. [...]), die ook op 7 september 2015 in België een asielaanvraag indienden. Op 22 december 2017 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 oktober 2018 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In hoofde van uw broer en zijn echtgenote werd door het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*U verliet België niet en diende op 16 november 2018 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde dat u vanwege de problemen van uw broer verstoten werd uit de stam en dat de algemene situatie in Irak niet goed is, zeker vanwege het gemengde huwelijk van uw ouders. Op 24 december 2018 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.*

*U keerde niet terug naar Irak, maar diende op 29 januari 2019 een **derde verzoek** om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verwees naar de algemene onveilige situatie in Irak en in het bijzonder in de provincie Basra. Verder haalde u aan dat er in Irak onlangs een wetsvoorstel ingediend werd om de verplichte legerdienst opnieuw in te voeren. U verklaarde dat u niet wil dienen in het Iraaks leger, omdat u geen andere mensen wil doden en ook zelf niet gedood wil worden. Ter staving van uw huidige verzoek legde u een USBstick voor met allerhande videofragmenten die u van het internet gehaald hebt aangaande de algemene onveilige situatie in de provincie Basra. Op 28 mei 2019 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.*

*U keerde niet terug naar Irak, maar diende op 22 augustus 2019 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dezelfde feiten als bij uw voorgaande en derde verzoek om internationale bescherming. U verwijst naar de algemene onveilige situatie in Irak sedert de oorlog van 2003. U verwijst daarbij in het bijzonder naar recente zware problemen inzake veiligheid. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: twee aanbevelingsbrieven van werkgevers en een bewijs van aanmelding bij de gewestelijke arbeidsbemiddelingsdienst Le Forem. Op 10 april 2020 werd ook dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard daar u geen nieuwe elementen naar voren bracht die de kans op internationale bescherming konden vergroten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*U verliet België en reisde datzelfde jaar nog naar Duitsland. In Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in maar dit werd een maand voor de indiening van uw huidige verzoek afgewezen. U keerde terug naar België en diende op 13 augustus 2024 een **vijfde verzoek** om internationale bescherming in. U verklaart dat jullie problemen kenden in Irak omwille van sektarische redenen en uw broer [A.] die twee gewapende terroristen had gearresteerd tijdens de uitoefening van zijn job voor de politie. Eind 2013 raakten jullie ontheemd ten gevolge van deze problemen en toen bent u samen met uw gezin (ouders, broer [S.] en zus) naar Turkije gevlucht. Uw ouders en zus hebben sindsdien altijd in Turkije gewoond totdat zij, eind 2023, besloten terug te keren naar Irak. Twee weken na de terugkeer van uw ouders en zus naar Irak werd uw moeder opgebeld door een onbekende die de gsm van uw vader had. Deze persoon vroeg naar u en uw broer [A.] en uw moeder vertelde hem dat jullie buiten Irak waren. Uw moeder vroeg waar haar man was maar ze kreeg te horen dat ze dit niet hoefde te weten en dat ze haar man niet meer zou terugzien indien ze niet meewerkte. Uiteindelijk werd de telefoon door de onbekende persoon afgelegd. Hierna ging uw*

moeder aangifte doen bij de politie en enkele uren daarna, 's avonds, werd ze opgebeld om het lichaam van uw vader te identificeren. Sindsdien worden jullie soms opgebeld door een Irakees nummer maar jullie krijgen nooit iemand te horen aan de andere kant van de lijn. In geval van terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden.

Ter ondersteuning van uw vijfde verzoek werden volgende documenten neergelegd: een fotokopie van uw Duits asioldossier, een fotokopie van uw vader zijn overlijdensakte, fotokopieën van documenten met betrekking tot de dood van uw vader (politieel en gerechtelijk), medische documenten (originelen en kopieën) en een begeleidende mail van uw advocaat aangaande bepaalde bijzondere procedurele noden.

Op 3 februari 2025 maakte u via uw advocaat documenten over ter staving van uw gezinsleden hun verblijf in Turkije en terugkeer naar Irak.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een e-mail van uw advocaat blijkt immers dat u soms aanvallen krijgt ten gevolge van een hersenbloeding die u enkele jaren geleden heeft gehad (administratief dossier – Groene map, stuk 5).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw situatie werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Zo werd vooreerst gepolst naar de aard van uw medische problemen en hoe hiermee omgegaan dient te worden indien u een aanval zou krijgen. Daarnaast verklaart u niet snel te kunnen spreken en zacht te spreken, alsook wijst u de Protection Officer (PO) erop dat u aanvallen krijgt wanneer u gemeen aangesproken wordt of te lang moet spreken. Tevens stond in de e-mail doorgestuurd door uw advocaat dat u veel water dient te drinken (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Naar aanleiding van deze problemen werd u vooraleer het betreden van het lokaal water aangeboden en erop gewezen dat u te allen tijde mag drinken (CGVS, p. 2). Daarnaast werd u erop gewezen dat u een pauze kon vragen wanneer u hier nood aan had en toen gaf u te verstaan elk halfuur een pauze te wensen, iets waar aan tegemoet gekomen werd (CGVS, p. 2, 5, 7). Voorts wees de PO u erop dat u alle tijd mocht nemen om de gestelde vragen te beantwoorden en dat u het onmiddellijk dient te melden indien u last ondervindt (CGVS, p. 3).

Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat u zich vanwege uw gezondheidssituatie of vanwege uw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van uw asielrelaas. U werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat uw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het persoonlijk onderhoud inzake uw vijfde verzoek komt naar voren dat u een terugkeer naar Irak onmogelijk acht omwille van problemen die uw broer gekregen zou hebben tijdens de uitoefening van zijn job voor het ministerie van binnenlandse zaken (CGVS, p. 5-6). Ten gevolge van deze problemen zou uw vader in 2023 gedood zijn (CGVS, p. 4). Daarnaast verwijst u nogmaals naar de problemen die uw vader kende omwille van sektarische redenen (CGVS, p. 5, 7).

Waar u zich beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name de problemen omwille van sektarische redenen (CGVS, p. 5, 7), dient opgemerkt te worden dat dit geen nieuw element betreft. Echter dient u erop gewezen te worden dat de beoordeling van uw eerste verzoek met

betrekking tot dit asielmotief onverkort blijft gelden. Zo was uw relaas manifest ongeloofwaardig. Tegen deze beslissing bent u weliswaar in beroep gegaan bij de RvV maar zij hebben de reeds genomen beslissing bevestigd (zie arrest RvV).

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoeken, als zouden u en uw familieleden persoonlijke problemen gekregen hebben door de problemen van uw broer [A.] (CGVS, p. 4, 5) moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Het is immers merkwaardig dat u op heden plots komt aanzetten met de verklaring dat u Irak bent moeten ontvluchten ten gevolge van problemen die uw broer [A.] kende. Nochtans verklaarde u aanvankelijk dat u en uw gezinsleden bedreigd werden omwille van sektarische redenen (CGVS, p. 5). Sterker nog, toen u tijdens uw allereerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, hetgeen plaatsvond op 14 maart 2016, gevraagd werd of [A.] en zijn gezinsleden omwille van dezelfde redenen als u asiel vroegen verklaarde u van niet, daar zijn dossier anders was en hij een moeilijke job had (NPO eerste verzoek d.d 14/03/2016, p. 8-9). [A.] verklaarde bovendien zelf ook ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud dat zijn asielmotieven niets met uw asielmotieven te maken hadden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2, p. 7). Dat u nu, negen jaar na uw eerste verzoek, plots stelt toch omwille van dezelfde redenen uit Irak vertrokken te zijn als uw broer [A.] is ongerijmd, temeer uw broer [A.] ondertussen, sedert 2021, een erkend vluchteling is. Dit doet veeleer vermoeden dat u post-factum uw verklaringen gewijzigd hebt in de hoop om net zoals uw broer erkend te worden.

Voorts is het opvallend dat u niet in concreto kan verduidelijken wie u precies zou moeten vrezen in Irak omwille van uw broer. Nochtans mag verwacht worden dat u ondertussen, meer dan tien jaar na uw vertrek uit Irak, wel zou weten met wie uw broer, en vervolgens ook u en uw gezinsleden, problemen kent. Dat u dit echter niet weet doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Bovendien dient aangestipt te worden dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld wordt. Louter verwijzen naar een familielid zijn problemen volstaat dus niet om een vrees in uw hoofde aannemelijk te maken, temeer dit motief erg laattijdig aangehaald werd en er geen geloofwaardige indicaties voorhanden zijn dat u en uw overige gezinsleden hierom gevisieerd zouden worden.

Waar u stelt dat uw vader eind 2023 vermoord werd door onbekenden dient opgemerkt te worden dat dit evenmin weet te overtuigen. Immers vloeit deze verklaring voort uit zaken die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, zijnde de door u aangehaalde problemen die dateren van 2013 (CGVS, p. 4).

Daarnaast is de door u geschetste situatie, wat uw vader zijn dood betreft, los van het voorgaande al weinig aannemelijk. Zo zouden uw ouders en zus vanuit Turkije teruggekeerd zijn naar Irak in 2023, hetgeen u staaft door middel van documenten (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Echter zouden uw ouders en zus zich toen niet gevestigd hebben in jullie regio van herkomst, zijnde in Zuid-Irak, maar in Bismayah, een stad nabij de Iraakse hoofdstad Bagdad. Dat uw vader reeds twee à drie weken na zijn hervestiging Irak ontvoerd en vermoord werd is opvallend (CGVS, p. 4). Het is immers volstrekt onduidelijk hoe de onbekende personen die uw familie in 2013 viseerden er zo snel in geslaagd zouden zijn uw familieleden te lokaliseren nadat ze tien jaar niet meer in Irak geweest waren en zich ondertussen ook ver van hun oorspronkelijke woonplaats bevonden.

Dat deze onbekende figuren bovendien gevraagd zouden hebben naar u en uw broer [A.] raakt helemaal kant noch wal (CGVS, p. 4). Het is immers bijzonder onlogisch dat deze personen de middelen en interesse hadden om uw familie gedurende meer dan tien jaar lang te viseren en zo uw vader quasi onmiddellijk konden vatten na diens terugkeer naar Irak, doch niet zouden weten dat u en uw broer [A.] aldaar niet zijn. Deze door u gedane verklaringen vallen evenmin te rijmen en zetten bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Dat de ouders trouwens gevraagd zouden hebben naar zowel u als uw broer mag eveneens de nodige verbazing wekken. Immers verklaart u op heden dat het uw broer was die problemen had en dat jullie daarom allemaal vervolgd werden (CGVS, p. 4). Niettemin kan aangenomen worden dat de ouders dus vooral geïnteresseerd zouden zijn in uw broer [A.] en niet zozeer in u indien ze een persoonlijke vete met hem hadden. U had immers niks te zien met het beroep van uw broer, temeer hij sedert 2007 ook niet langer in hetzelfde huis als u woonde (NPO eerste verzoek d.d 14/03/2016, p. 6). Bovenstaande verklaringen van uwentwege vallen dan ook niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Alsook zijn uw verklaringen met betrekking tot deze gebeurtenissen niks meer dan blote beweringen.

U legt immers wel enkele documenten neer, waaronder een fotokopie van uw vader zijn overlijdensakte en verschillende politieke en gerechtelijke documenten met betrekking tot de dood van uw vader (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3). Echter dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er

allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u daarnaast beweert geregeld opgebeld te worden door een onbekend Iraaks nummer en na het opnemen of terugbellen nooit niks te horen krijgt mag ook vreemd heten (CGVS, p. 7-8). Indien iemand u bewust opbelt kan verwacht worden dat deze persoon zichzelf kenbaar zou maken of op zijn minst toch zou vertellen wat hij wil bereiken door u te contacteren. Daar dit klaarblijkelijk niet het geval is kunnen dergelijke telefoontjes, indien deze waarheidsgetrouw zouden zijn, op geen enkele wijze aan een vrees van uwentwege gekoppeld worden.

Wat uw medische problemen betreft (CGVS, p. 9; Administratief dossier – Groene map, stuk 4), dient u zich te richten tot de geëigende procedure indien u van mening bent dat deze een terugkeer naar Irak verhinderen.

Uw documenten van uw tijd in Duitsland staven dat u zich in Duitsland bevond gedurende enkele jaren en aldaar de asielprocedure had opgestart (Administratief dossier – Groene map, stuk 1), doch staan deze voorgelegde documenten los van uw vrees ten aanzien van Irak waardoor deze niet bij machte zijn bovenstaande bevindingen om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondig onderzoek van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat (IS), en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals

de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_05_EUAA_COI_Report_Iraq_Security_Situation.pdf of <https://www.cgira.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet bijgevolg niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Zuid-Irak omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Volgens de beschikbare informatie hebben de Iraakse autoriteiten de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn in alle provincies aanwezig. De stammencultuur is sterk verankerd in de zuidelijke provincies van Irak. Lokale clans spelen dan ook een belangrijke rol in alle aspecten van de samenleving in Zuid-Irak. Met uitzondering van het noorden van de provincie Babil werden de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks getroffen door het offensief van Islamitische Staat in juni 2014 in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden niettemin veel jongeren om tegen IS te vechten in de centraal-iraakse provincies. Van zijn kant heeft IS verschillende operaties uitgevoerd in de zuidelijke provincies van het land. Zelfs na de militaire overwinning op IS blijven de PMF sterk aanwezig in het zuiden van het land.

IS is vrijwel afwezig in heel Zuid-Irak. Zijn activiteiten beperken zich grotendeels tot het noorden van de provincie Babil en slechts een klein aantal veiligheidsincidenten kan aan de organisatie worden toegeschreven. Deze incidenten vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr) in het noorden van de provincie Babil. Ze zijn gericht tegen de PMF en ISF, die op hun beurt regelmatig efficiënte operaties uitvoeren om de activiteiten van IS te ondermijnen. Nadat de stad in 2014 werd heroverd op IS werd de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren, hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. Bijgevolg kan de soennitische bevolking uit de stad nog altijd niet terugkeren.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal of crimineel van aard. Het gaat met name om geschillen tussen of binnen stammen, druggerelateerde criminaliteit en geweld als gevolg van eerwraak. De Iraakse autoriteiten hebben een joint operation command opgezet om het geweld van stammen en milities in te dammen. Hoewel de autoriteiten hierbij op moeilijkheden stuiten, blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities in het zuiden van Irak is vooral doelgericht. Sjiiitische milities zijn ook betrokken bij smokkel en andere criminele praktijken. Iedereen die hen in de weg staat, wordt bedreigd en geïntimideerd. Omdat de autoriteiten de betrokkenheid van de milities bij dergelijke zaken niet durven te onderzoeken, wordt het geweld soms tribaal genoemd.

In Zuid-Irak worden er ook regelmatig aanslagen met IED's (improvised explosive devices) en raketten gepleegd op konvoien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Over het algemeen vallen er geen burgerslachtoffers. Amerikaanse strijdkrachten voeren ook aanvallen uit op door Iran gesteunde milities.

Over het algemeen bleven het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaakten, vrij laag in Zuid-Irak in de periode van 1 februari 2023 tot 31 maart 2024.

Sinds 2011 zijn er regelmatig betogingen in de zuidelijke provincies van Irak. Deze betogingen richten zich op het gebrek aan werk, de corruptie, de slechte kwaliteit van de openbare diensten en de problemen met de watervoorziening in het zuiden van Irak. Net als in Bagdad vonden er sinds 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies massale betogingen tegen de regering plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden op een gewelddadige en disproportionele manier op deze betogingen, soms met dodelijke gevolgen. De uitbraak van de COVID-19-pandemie in maart 2020 en de terugtrekking van de steun van de sadristen riepen de betogingen tijdelijk een halt toe maar deze werden in 2020 op kleinere schaal hervat. In 2022 en gedurende 2023 vonden er ook (soms gewelddadige) protestacties plaats in verschillende steden in het Zuid-Irak. Hoewel bij deze betogingen regelmatig gewonden vielen, was het aantal geregistreerde doden zeer laag. Ook los van betogingen kunnen actievoerders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het geweld dat in de context van de betogingen wordt gepleegd, is echter doelgericht en maakt geen deel uit van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Basra een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van provincie Basra geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 1 e.v. het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij zijn vijfde verzoek om internationale bescherming onder meer gebaseerd heeft op de problemen die zijn broer A. in Irak ondervond vanwege zijn beroep en die ertoe geleid hebben dat A. de

vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoeker stelt dat zijn vader bij zijn terugkeer naar Irak vanwege deze problemen is vermoord.

Hij legt uit dat zijn broer hem pas onlangs bewust gemaakt heeft van zijn problemen en de impact die ze op hem en de rest van het gezin konden hebben, waardoor hij zich hier niet eerder op kon beroepen. Hij verwijt de commissaris-generaal hem niet te confronteren met het vermoeden dat hij deze asielmotieven voor frauduleuze doeleinden gebruikt heeft. Hij meent dat indien zij dit wel gedaan had, hij meer details had kunnen geven over de omstandigheden waarin zijn broer hem hiervan op de hoogte bracht.

Verwijzend naar het handboek van UNHCR, voert hij aan dat het feit dat een gezinslid van een verzoeker om internationale bescherming als vluchteling erkend is, in aanmerking moet genomen worden bij de analyse van de behoefte van verzoeker aan bescherming. Hij stelt dat dit ook in zijn geval moet worden toegepast, nu niet betwist wordt dat hij en A. broers zijn. Volgens hem moeten verzoeken om internationale bescherming op individuele basis worden onderzocht, maar mag de vervolging niet individueel zijn. Hij verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad en werpt op dat de commissaris-generaal dit aspect nader had moeten onderzoeken.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat niet in twijfel wordt getrokken dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Basrah. Hij meent dat de commissaris-generaal in haar analyse geen rekening gehouden heeft met zijn psychologische toestand, die aangetoond wordt door talrijke documenten en verwijst hiervoor opnieuw naar rechtspraak van de Raad. Hij merkt op dat hij twee ondubbelzinnige medische verklaringen toegevoegd heeft en voegt twee e-mails naar zijn raadsvrouw toe, waarin hij verwijst naar zijn enorme verdriet en zijn wens om te worden geëuthanaseerd. Hij besluit dat hij omwille zijn verhoogde kwetsbaarheid ingevolge zijn psychologische toestand meer dan anderen wordt blootgesteld aan het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij bij terugkeer naar Irak vreest gedood te worden omdat hij en zijn familie vanwege hun soennitische geloofsovertuiging zijn bedreigd. De commissaris-generaal weigert bij beslissing van 22 december 2017 de vluchtelingenstatus omdat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van soennieten in Irak en verzoeker er niet in slaagt zijn vervolging *in concreto* aan te tonen, nu (a) hij tegenstrijdig is over wie hun belagers waren; (b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de concrete aanleiding voor het vertrek van zijn familie naar Turkije, waarbij hij enerzijds stelt dat milities zijn vader ondervroegen en hij daardoor is gevlucht, maar anderzijds ontkent dat er een directe aanleiding of persoonlijke problemen waren ten tijde van het vertrek; (c) hij niet weet of zijn vader na de dodelijke aanval op het huis een klacht heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten, hetgeen niet geloofwaardig is gezien de ernst van het incident; (d) hij wisselende verklaringen aflegt over de omstandigheden van de aanval op het ouderlijk huis waarbij zijn broers omkwamen, met name over het seizoen en de plaats waar men op dat moment sliep; (e) hij melding maakt van een grote bomaanslag in al Zubayr die geen bevestiging vindt in de beschikbare landeninformatie; (f) zijn psychologische problemen niet in verband staan met de door hem aangehaalde gebeurtenissen; (g) de door hem neergelegde documenten niet kunnen leiden tot een andersluidende appreciatie. De Raad acht voorgaande motieven pertinent en weigert op 18 oktober 2018 in zijn arrest nr. 211.113 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek voert verzoeker aan dat hij een terugkeer naar Irak vreest enerzijds omdat hij vanwege de problemen met zijn broer verstoten werd uit de stam en anderzijds omdat de algemene situatie in Irak niet goed is, waarbij hij wijst op het gemengd huwelijk van zijn ouders. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard, daar verzoeker zich volledig steunt op dezelfde motieven zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek en op de motieven van zijn broer A. en hij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt. Verzoeker wendt geen rechtsmiddel aan tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal.

5.3. In het kader van zijn derde beschermingsverzoek wijst verzoeker op de algemene onveilige situatie in Basrah en in Irak en op het wetsvoorstel dat de verplichte legerdienst terug wil invoeren. Tegen de beslissing van 24 mei 2019 waarbij het volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt geen rechtsmiddel aangewend.

5.4. In het kader van zijn vierde beschermingsverzoek houdt verzoeker vast aan zijn eerdere verklaringen waarbij hij wijst op de algemene onveilige situatie in Irak en de zware problemen inzake de veiligheid. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal op 8 april 2020 niet-ontvankelijk verklaard, waartegen verzoeker geen rechtsmiddel aanwendt.

5.5. In het kader van zijn vijfde (en thans voorliggende) beschermingsverzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de problemen die zijn familie in het verleden ondervond omwille hun soennitische achtergrond (NPO p. 5, 7). Daarnaast verklaart hij dat hij een terugkeer naar Irak onmogelijk acht omwille van de problemen die zijn broer A. gekregen zou hebben tijdens de uitoefening van zijn functie als politieagent, in het kader waarvan hij onder meer twee gewapende terroristen zou hebben gearresteerd (NPO, p. 5-6; AD CGVS, map vijfde verzoek, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek 26.09.24, punt 17). Hij stelt dat deze gebeurtenis

ernstige veiligheidsproblemen voor zijn familie heeft veroorzaakt en uiteindelijk geleid heeft tot de dood van zijn vader in 2023. Hij legt uit dat zijn vader kort na zijn terugkeer naar Irak ontvoerd werd en dat zijn moeder opgebeld werd door een onbekende, die gebruik maakte van de gsm van haar echtgenoot en vroeg naar verzoeker en diens broer A.. Toen zij antwoordde dat zij zich buiten Irak bevonden, kreeg zij te horen dat zij haar man niet meer zou terugzien indien zij niet meewerkte. Enkele uren nadat zij hiervan aangifte deed bij de politie, werd zij gecontacteerd om het lichaam van haar echtgenoot te identificeren (NPO, p. 4; AD CGVS, map vijfde verzoek, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek 26.09.24, punt 17). Sinds de dood van zijn vader zouden verzoeker en zijn familieleden ook telefonisch worden lastiggevallen vanuit Irak, zonder dat de beller zich bekendmaakt (NPO, p. 8). Ter staving van zijn huidige beschermingsverzoek legt hij een fotokopie van zijn Duits asioldossier, een fotokopie van zijn vaders overlijdensakte, fotokopieën van politionele en gerechtelijke documenten met betrekking tot de dood van zijn vader, medische documenten, een begeleidende mail van zijn advocaat aangaande bepaalde bijzondere procedurele noden en documenten ter staving van het verblijf van zijn gezinsleden in Turkije en hun terugkeer naar Irak neer.

De kernvraag is of de door verzoeker ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en met de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming en dat zij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Zij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker verwijst in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming enerzijds opnieuw naar de problemen die hij en zijn familie in het verleden ondervonden omwille hun soennitische achtergrond (NPO, p. 5, 7) en anderzijds naar zijn problemen ingevolge de acties van zijn broer A. als politieagent, die geleid zouden hebben tot de dood van zijn vader in 2023 (NPO, p.4-6; AD CGVS, map vijfde verzoek, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek 26.09.24, punt 17).

5.6.1. De loutere volharding in zijn eerdere verklaringen aangaande de problemen omwille van zijn soennitische achtergrond (NPO, p. 5, 7) doet geen afbreuk aan het ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid ervan, een beoordeling die definitief is komen vast te staan in het arrest nr. 211.113 van 18 oktober 2018. Ook in zijn daaropvolgende beschermingsverzoeken was hij niet in staat om met zijn louter bijkomende verklaringen, die in het verlengde liggen van die eerste verklaringen, afbreuk te doen aan het vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Door zich hier opnieuw aan vast te houden in het kader van huidige beschermingsverzoek, blijft hij in gebreke een ander licht te werpen op de reeds gemaakte beoordeling van de Raad. Er dient aan herinnerd dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Verzoeker slaagt er echter niet in dergelijk element aan te reiken. Door verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt verzoeker niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asioldossier.

5.6.2. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij stelt dat hij bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden omwille van de problemen van zijn broer A. binnen de uitoefening van zijn functie als politieagent (NPO, p. 4-6).

Indien de dood van zijn vader het nieuwe element is, en zijn vader reeds is overleden in november 2023 (AD CGVS, Verklaring Volgend verzoek, 26.09.2024, punten 17 en 21) kan niet ingezien worden waarom verzoeker tot 13 augustus 2024 zou wachten om een volgend verzoek in te dienen. Dat hij negen maanden wacht om een volgend verzoek in te dienen getuigt niet van een dringende nood aan internationale bescherming. Daargelaten de relatieve bewijswaarde van de kopieën die hij in het verband met het overlijden van zijn vader heeft neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 3), staat verzoekers laattijdig volgend verzoek haaks op een vermeende vrees omwille van de dood van zijn vader.

Indien verzoekers vrees werkelijk gelinkt is aan het relaas van zijn broer A., kan redelijkerwijze van hem verwacht worden dit uiteen te zetten van bij de indiening van zijn eerste beschermingsverzoek. Tijdens zijn eerste beschermingsverzoek haalt hij echter enkel aan dat hij en zijn familie bedreigd werden omwille van hun soennitische geloofsovertuiging (NPO, p. 5; AD CGVS, map eerste beschermingsverzoek, NPO 14.04.16, p. 2). Hij stelt uitdrukkelijk dat A. en zijn gezinsleden andere vluchtmotieven hadden (AD CGVS, map eerste beschermingsverzoek, NPO 14.03.16, p. 8-9). Dit wordt eveneens bevestigd door verzoekers broer A., die verklaart dat zij verschillende redenen hadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (AD CGVS, map vijfde beschermingsverzoek, map 6 Landeninformatie, stuk 2, NPO broer, p. 7).

Dat zijn broer hem pas onlangs heeft ingelicht over deze problemen en de impact op het gezin en dat hij zich hier aldus niet eerder op kon beroepen, betreft geen dienstig verweer. Dit doet hoegenaamd geen afbreuk aan de mogelijkheid die hij had om tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds verklaringen af te leggen over het incident dat A. als politieagent had meegemaakt. Dit geldt des te meer nu de *protection officer* hem destijds verschillende vragen stelde over diens werk bij de politie (AD CGVS, map eerste beschermingsverzoek, NPO 14.04.16, p. 6). Dat hij zich pas recent bewust werd van de impact van die gebeurtenissen op zijn eigen situatie betreft niet meer dan een blote bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd geconfronteerd met het vermoeden dat hij de asielmotieven van zijn broer voor frauduleuze doeleinden heeft overgenomen, en dat hij daardoor niet de gelegenheid kreeg om hierover meer uitleg te geven, dient erop gewezen dat artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Deze bepaling verplicht de commissaris-generaal aldus niet om de verzoeker uitdrukkelijk te confronteren met elk mogelijk motief van ongeloofwaardigheid. Het staat het CGVS vrij om op basis van het geheel van de verklaringen, de voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie een afweging te maken van de geloofwaardigheid van het relaas, ook indien verzoeker hierover tijdens het gehoor niet uitdrukkelijk werd bevraagd. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde ongeloofwaardigheden, maar zijn verklaringen overtuigen niet.

Door voorts in zijn verzoekschrift zonder meer vast te houden aan de toegekende beschermingsstatus aan zijn broer A. slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op de beoordeling dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt, gezien hij louter verwijst naar het feit dat zijn broer erkend werd, maar nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij en zijn familieleden persoonlijke problemen gekregen hebben omwille van de problemen van A. Zo gaat hij eraan voorbij dat het niet aannemelijk is dat (a) hij niet kan verduidelijken wie hij precies moet vrezen in Irak omwille van zijn broer; (b) dat zijn vader einde 2023 vermoord werd door onbekenden, gezien dit voortvloeit uit de door verzoeker aangehaalde problemen van 2013, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden; (c) de onbekende personen die hun familie in 2013 viseerden er zo snel in geslaagd zouden zijn familieleden te lokaliseren nadat zij tien jaar niet meer in Irak geweest waren en zich ondertussen ook ver van hun oorspronkelijke woonplaats bevonden; (d) de vermeende daders over voldoende informatie zouden beschikken om zijn familie tien jaar lang te viseren en zijn vader quasi onmiddellijk te vinden, maar niet zouden weten dat verzoeker en zijn broer zich al jarenlang buiten Irak bevinden; (e) hij gevisieerd zou worden, terwijl hij niks te maken had met zijn broers werkzaamheden en zij sinds 2007 niet meer in hetzelfde huis woonden; (f) hij geregeld zou worden opgebeld door een onbekend Iraaks nummer, zonder dat daar enige communicatie uit voortvloeit, noch enige concrete dreiging uit blijkt. Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging om voorgaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden. Bovendien werd zijn broer reeds in 2021 internationale bescherming verleent en wacht verzoeker drie jaar om zich dan te beroepen op diens problemen, wat evenmin getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming.

Verzoeker laat de motieven aangaande de documenten volledig onbesproken. Hij brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal.

5.6.3. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde kennen en dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de feiten in die zaak gelijk zouden zijn aan de feiten in huidige zaak.

5.7. Dat verzoeker op heden lijdt aan psychologische en medische problemen, wat hij tracht aan te tonen door attesten, voorschriften en mails (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4-5;

verzoekschrift, stukken 3-6), blijkt niet. Verzoeker werd weliswaar een paar keer gezien door een gewone dokter en aangeraden om psychologische hulp te zoeken, maar er liggen geen psychologische verslagen met concrete diagnoses en/of noodzakelijke behandelingen voor. Bovendien zijn voormelde stukken niet van die aard om verzoekers asielrelaas te onderbouwen, nu zij louter opgesteld zijn op basis van zijn eigen verklaringen en gezegden en aldus een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien dateren de meest recente voorschriften of attesten van einde 2024, waardoor ze hoegenaamd geen zicht bieden op de evolutie die verzoeker tijdens het afgelopen jaar heeft doorlopen en evenmin op zijn actuele gezondheidstoestand. Voorts houdt de aangevoerde psychologische en medische problematiek geen verband met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker toont *in casu* geenszins aan dat hij, omwille van zijn gezondheidsproblemen zal worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd, te meer er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen staat het hem vrij zich te richten tot de geëigende procedure.

5.8. Verzoeker betwist niet dat de veiligheidssituatie in de provincie Basrah moet worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er actueel in de provincie Basrah, verzoekers regio van herkomst, geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt (EUAA, *Country Guidance Iraq*, november 2024). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.9. Alles samen genomen, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

5.10. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO